VILDMARKENS DOTTER.

AF JAMES OLIVER CURWOOD.

Bemyndigad öfversättning från engelskan af Emilie Kullman.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Jan var omedveten om hvad som fattades honom. Han smålog, då hon gaf honom dessa blickar; djupt inom honom darrade hans hjärta vid åsynen af hennes purprade kinder, hennes glänsande flätor, hennes djupa, klara ögon; men masken öfver detta något, öfver hvilket hon undrade, lade han icke af.

Jan låg numera i ett rum i kompaniets förrådshus, och snart reste han sig sakta för att ta ned rock och mössa. Han öppnade yttre dörren helt tyst för att icke väcka Mélisse, som gått till sängs för en halftimme sedan.

Då han stod i begrepp att gå ut, hörde han ett ljud — ett sakta framhviskadt ord: Jan!

Han vände sig om. I dörren stod Mélisse. Hon hade icke klädt af sig, och hennes hår var fortfarande uppsatt öfver hjässan i mjuka flätor. Tveksamt gick hon fram till honom, lade sina båda händer på hans arm och blickade frågande upp i hans spända ansikte.

— Jan, du var inte nöjd med mig i kväll, hviskade hon. Säg mig hvarför?

— Jag var nöjd med dig, Mélisse, genmälde han.

Hon tog hennes ena hand i sin och såg ut i natten. Oräkneliga stjärnor glimmade på himlahvalfvet, liksom de gjort en annan kväll för femton år sedan. Därifrån de stodo kunde de se det blekt flammande norrskenet sända sina skälfvande pilar ut öfver jordens dom med samma ensliga sång, som ljudit den afton h o n dog. Dyster och ensam aftecknade sig jättefuran mot silfverskimret, och dess täta krona vajade sakta för nattvinden liksom ett klagande svar på himlarnas aflägsna musik.

— Mélisse, Mélisse! utbrast Jan Thoreau plötsligt, ur stånd att undertrycka sina känslor, det är jämt femton år sedan jag kom från skogen därborta, utsvulten och döende, och spelade på min fiol, då din mor dog! Du var då ett litet barn — aldrig sedan den kvällen har du behagat mig mer än nu!

Han släppte hennes hand och vände sig bort, på det hans ansikte icke skulle förråda honom. Då hörde han en hjärtslitande snyftning bokom sig.

— Jan, käre Jan!

Mélisse kastade sig i hans armar, och hennes hår föll ned och ut öfver skuldrorna. I hennes ögon afspeglade sig den gamla stoltheten och den gamla kärleken, denna kärlek och stolthet, hvarmed hon i åratal omfattat honom och sett upp till honom. Oemotståndigt vädjade den till honom, och på det gamla glada sättet tog han om hennes skuldror, hans ögon brunno och hela hans ansikte strålade ånyo af lifsglädje.

Lycklig och darrande sträckte hon fram sina läppar.

— Jag behagade dig inte i dag, hviskade hon. Jag ska aldrig mer sätta upp mitt hår!

Han kysste henne, och hans armar gledo ner från hennes skuldror.

— Aldrig, aldrig mer — förrän du glömt att älska mig, upprepade hon. Godnatt, bror Jan!

Öfver uthuggningen, in i den svarta, djupa skogens kalla liflöshet gick Jan från den dörr, som slöt sig mellan honom och Mélisse. Hennes sista ord ljödo ännu i hans öron, han kände ännu det varma vidrörandet på sin kind — och vetskapen om hvad denna dag betydt för honom trängde sig på honom med öfverväldigande, upprifvande styrka.

Femton år sedan! Han stannade och såg upp, och stjärnljuset föll på hans ansikte. Denna natt var icke annorlunda än denna andra för länge, länge sedan. Samma stjärnor, samma molnfria, blåa himmel, samma genomn oändligheten hväsande norrskensflammor, samma träd, som lyssnade till hans klagan och böner den afton han kommit instapplande i Lac Bain.

Så tydligt som om det händt honom i går mindes han, hur han släpat sig fram, blödande och hungrig, med fiolen tryckt till sitt bröst, vägledd af hundarnas skall, som tyckts komma från så oändligt långt håll.

Genom Nordlandets oändliga vildmarker hade han strkfvat, trotsande hundrade dödar mellan jägarnes hydda och indianernas wigwams, emellanåt svältande, nästan döende af köld, uppgörande eldar för att hålla vargarna på afstånd och spelande — städse spelande för att hålla modet uppe, tills han fann Mélisse. Femton år hade eförflutit sedan dess, och denna dag hade han känt styrkan af allt hvad dessa år burit med sig. Han hade först kant det, då Mélisse ställt sig framför honom vid bergets fot; och sedan i hyddan, i hvarje andedrag han drog, hvarje blick han gaf henne. För honom var hon förändrad, och det för alla tider. Hon var icke längre dn lilla Mélisse, hans syster. Och ändå —

Nästen högt upprepade han hennes sista ord:

— Godnatt, bror Jan!

Hon hade ännu samma dag kommit till honom för att bli kysst, liksom han gjort tusen gånger förr; men han hade icke kysst henne på det gamla sättet. Det var en annan kärlek, som hans läppar gifvit; ännu rusade blodet upp i hans ansikte, då han tänkte på hvad han gjort. Hans hedersbegrepp voro olika de mäns, som låta lidelserna styra sig...

I detta något, som eldat hans blod, som uppfyllt honom med en sällsam lycka, då han slöt henne i sina armar, såg han mer än skuggan af synd — ett vanhelgande af något, som var honom dyrbarare än lifvet. Mélisse kom fortfarande till honom som en syster, hyste fortfarande samma tilltro till honom, omedveten om hans frestelse, under det han, Jan Thoreau —

Han stack handen innanför rocken och drog långsamt fram de papper, Jean de Gravois läst. En lång stund stod han orörlig och höll krampaktigt om dem, under det att han stirrade rakt ut i den trädlösa slättens gråa dysterhet.

Långt bort såg han en ensam jättelik fura, som hängde ut öfver det branta berget. Med långsamma steg gick han dit, och i dess ihåliga stam gömde han de dyrbara papperen samt stoppade igen hålet med bark.

— Städse min syster — och aldrig någonting mer för Jan Thoreau, sade han sakta. Så bjuder Nordanlandets heder; så är den store Gudens vilja och mening. Och därmed sträckte han upp armarna högt öfver hufvudet och sade med lugn och klar stämma: Jag svär, att Jan Thoreau aldrig skall handla orätt mot den lilla Mélisse!

Med dödsblekt ansikte vände han sig långsamt bort från trädet. Långt bort hördes en vargs dystra, klagande tjut. Det ljöd som ett sorgekväde öfver hans sista hopp — det hopp, som han denna afton begraft för alltid...

Och med blödande hjärta återvände han till Lac Bain.

ADERTONDE KAPITLET.

Broder Jan.

Då Jan på morgonen kom in i hyddan för att äta frukost, bar hans ansikte spår af den strid han genomkämpat. Cummins hade redan sltuat, och han fann Mélisse ensam. Hennes hår var tillbakastruket på det gamla vanliga sättet; och då hon hörde honom komma, kastade hon fram sin långa fläta öfver axeln. Han såg hennes rörelse och tackade henne, icke med ord men med ett småleende.

— Jag känner mig inte riktigt bra, medgaf han och försökte se glad ut, men det här kaffet gör mig nog till en annan människa. Ingen kokar så godt kaffe som du, Mélisse.

— Hur vet du det, broder? frågade hon. Har du druckit något annat än mitt sedan åratal tillbaka, då du var i Churchill och York Factory?

— Endast Iowakas. Men jag vet, att ditt är bäst, efter hvad jag minns af kaffet vid viken!

— Det var länge sedan det, inte sant? frågade hon sakta och betraktade honom öfver bordet. Jag drömde i natt om den tiden, Jan, fast jag inte minns när du gaf dig af till Churchill. Jag måste ha varit mycket liten, men jag minns när du for till Nelson House och hur ensam jag då kände mig. Jag drömde också i natt, att vi följdes åt dit och att vi stod tillsammans och såg ut öfver viken, och jag såg också fartyget, som du beskrifvit för mig, och tyckte, att vi ville gå ombord på det men kunde inte. Tror du, att vi någonsin kommer att fara till Churchill tillsammans, Jan, och följa med ett sådant där underbart fartyg?

— Kanske, Mélisse.

— Och så drömde jag, att du var borta och jag var ensam; och någon annan kom till mig, som jag alls inte tyckte om, och försökte tvinga mig att å ombord. Var det inte konstigt? Hon småskrattade och reste sig för att ge honom en kopp kaffe till. Hvad menade du med att springa ifrån mig så där, Jan Thoreau?

— Jo — du sprang ifrån mig på berget, genmälde han hastigt.

— Och var du ledsen, att jag gjorde det? sade hon och såg upp på Jan.

— Hvad tror du? återtog han, och mot sin vilja rodnade han häftigt.

— Jag — vet — inte —, svarade hon långsamt och fyllde hans kopp. Hvad skall du göra i dag, Jan?

— Fara till Churchill. Ledoq behöfver proviant, men han har för brådtom med sina giller för att komma hit.

— Får jag följa med?

— Det tror jag inte, Mélisse. Det är tolf mil och tungt lass.

— Godt. Jag är strax färdig.

Hon rusade upp från bordet med en skälmaktig blick och sprang in till sig.

— Det är alldeles för långt, Mélisse, ropade han efter henne. Det är för långt, och jag har för tungt lass —

— Var jag inte med dig tjugu mil en gång — å, kära Jan — har du sett min nya loskinnsmössa?

— Den hänger på väggen här, genmälde Jan. Men jag säger dig, Mélisse — —

— Är hundarna färdiga? ropade hon. I annat fall är jag klädd, innan du hinner sela på dem, Jan.

— De är här inom femton minuter, genmälde Jan — slutligen gifvande vika för henne.

Hennes glada ansikte, som triumferande log emot honom genom den halföppna dörren, tillintetgjorde sista skymten af motstånd, och han lämnade henen med något af sin forna glädtighet och hvisslande en munter melodi, medan han skyndade till magasinet.

När han återvände med spannet, stod Mélisse och väntade på honom, insvept i silfverräfpäls och med glödande kinder, läppar och ögon, med sina små, vackra fötter instuckna i renskinnsbottiner, som räckte till knäna, och med en knippa granna skogsblommor i mössan.

— Jag har gjort plats åt dig, sade han till hälsning och pekade på släden.

— Som jag inte tänker begagna mig af åtminstone på fem mil, förklarade Mélisse. Är det inte en härlig morgon, Jan? Jag känner mig, som om jag kunde springa härifrån och till Ledoq.

Med en pisksmäll och ett hojtande dref Jan hundarna öfver uthuggningen, och Mélisse sprang med lätta steg bredvid honom. Jean och Iowaka stodo vid sitt fönster och sågo deras affärd.

— Den dagen är inte långt borta, då de där båda blir som du och jag, min Iowaka, sade Jean på sitt poetiska Creespråk. Jag slår vad med dig om, att det blir före hennes nästa födelsedag!

— Jag undrar, om det finns många människor, som är så lyckliga som Jean och Iowaka! sade Mélisse i sin tur.

I detsamma smällde Jan på hundarna, och de satte af med en sådan fart, att hon blef ett godt stycke efter honom. Med ett vildt hallå höll han inne spannet och väntade.

— Det är inte snällt, Jan! Då får du sätta mig i släden.

Han svepte fällarna omkring henne, hundarna satte ånyo i väg, och Jan sprang bredvid med den tränade skogslöparens korta, hastiga, lätta steg, bröstet något framskjutet och blicken fäst på det slingrande spåret fram för.

Det var en härlig färd, och Mélisses ögon tindrade af glädje. Hon betraktade de präktiga hundarnas muskulösa ryggar och ben, deras ifrigt framsträckta varglika hufvuden och deras halföppna käftar — och från dem flyttade hon blicken till Jan. Det låg ingen ansträngning i hans språng. Hans bleka kinder voro purprade, hans svarta hår glittrade under den gråa pälsmössan. Hennes ögon lyste af stolthet; färgen blef allt högre på hennes kinder, och hon undrade inom sig om det väl i hela vida världen fanns en sådan man som Jan Thoreau.

Mil efter mil lämnade de bakom sig, och icke förrän de nådde bergstoppen, där han brottats med missionären, lät han hundarna sakta farten. Då hoppade Mélisse ur släden och sprang fram till honom.

— Nu kappas jag med dig till toppen! utropade hon. Om du tar fatt mig — I hennes ögon låg den gamla tjusande utmaningen.

Hon ilade uppför åsen. Flämtande och andlös följde Jan med hundarna. Denna gång hade hon för stort försprång, och hon stod för längesedan däruppe och skrattade åt honom, när han kom upp.

— Du är vacker som en älfva, Mélisse! utbrast han, och hans ögon lyste af beundran. Vackrare än sagans älfva!

— Tack, broder! Hon med det gyllene håret?

— Ja, än allihop.

— Jag kan inte föreställa mig hur en flicka skulle se ut med gyllene hår; kan du, Jan? Innan han hann svara, tillade hon skälmaktigt: Såg du några älfvor i Churchill eller York Factory?

— Ingen, som kunde jämföras med dig, Mélisse.

— Tack igen, broder min! Jag tror verkligen, att du fortfarande håller af mig en smula.

— Mer än någonsin i mitt lif, genmälde Jan mot sin vilja.

Jan fann snart, att morgonens glädtighet efterträdts af den gamla forna dysterheten och hjärtevåndan. Broder Jan, broder Jan, broder Jan! Orden genljödo oafbrutet i hans hjärna, tills de tycktes hålla takt med hans steg bredvid släden. De återförde honom till den föregående kvällens tankar, och han erfor en känsla af lättnad, då de kommo fram till trappern.

Då Ledoq fick se kommissionärens i Lac Bain dotter bredvid Jan, började han skrapa och bocka för henne af alla krafter. Det var en känd sak i Lac Bain, att Jean de Gravois för många år sedan förlorat en liten bror, som en dag försvunnit i skogen, och det fanns många, som trodde, att Ledoq var denne bror, ty Jean och han voro lika som ett par bär, lika pratsamma, lika lifliga.

— Mötte ni det främmande spannet? frågade Ledoq, då Mélisse besvarat hans hälsning.

— Vi har inte mött något spann.

Ledoq såg förvånad ut. En half mil längre bort syntes toppen af en snöhöljd klippa. Han pekade dit.

— För en timme sedan såg jag det färdas västerut längs berget — tre män och sex hundar. Hvilka är ute från Lac Bain?

— Ingen, genmälde Jan. Det måste ha varit den nye agenten från Churchill. Vi väntar honom tidigt i vinter. Ska vi skynda oss hem, Mélisse, och se efter om han kommit med våra böcker och fiolsträngar?

— Om du inte är trött, Jan.

— Trött!

Han lastade ur släden, smällde med sin långa piska öfver hundarnas ryggar, och så tillropade de den lille fransmannen farväl.

— Trött! upprepade Jan skrattande och började springa bredvid släden. Hur skulle jag någonsin kunna bli trött, då du ser på när jag springer?

— Jag skulle inte ha något emot att du vore det — en liten smula, —an. Är det inte plats för två?

(Forts.)

FARM OCH HEM.

FARMAR'N.

Farmar'n knogar år från år,
Än på fältet, bakom plogen,
Än han plöjer, än han sår,
Städs sin syssla trogen.
Farmar'n är en man af värld,
Oberoende han trallar,
Där uppå sitt fält han knallar,
I sitt yrke grundligt lärd.

Farmar'n är sin egen kung,
Hjälper både sig och andra,
Pengar har han i sin pung
Hvem vill honom klandra?
Frisk och stark och lagom fet,
Glad och vänlig som en kvinna
Skall man honom ständigt finna,
Stundom är han ock poet.

Farmar'n har förstånd och vett
Ofta mer än hvad man tänker,
Har han ej all världen sett
Dock hans snille blänker,
I hvar fåra som han plöjt
Röjer sig hans konst och vilja.
Alla raka som en tilja
Uti dem hans kraft sig röjt.

Hvarje gång du skär ditt bröd
Tänk på Farmar'n — minns min lära,
Om ej farmarn's konst det bjöd
Fanns ej bröd att skära.
Farmar'ns, landets bäste man,
Vill jag oförställsamt prisa
Med min lilla enkla visa
Har jag gjort så godt jag kan.

Farmar'n tål både varmt och kallt
Vinterfrost och sommargrönska
Och han äger nästan allt
Hvad han sig kan önska.
Se så granna kor och får,
Som uppå hans ägor pråla,
Ibland dem hörs tjurar vråla,
Modiga så det förslår.

Men apropos oxar, så
Har nog staden äfven sina,
Men de gå tyvärr på två
Sprättiga och fina,
Till hvad gagn man ej förstår,
Kunna knappt sig själfva draga,
Därtill äro de för svaga,
Magra både höst och vår.

A. W. Tunelius.

Svältfödning.

Ehuru man i våra dagar nog så myeket talar om kreatursskötselns uppsving, är det icke desto mindre sannt, att man tyvärr ännu på ej så få håll — och detta kanske mest bland mindre jordbrukare — gör sig skyldig till ett så knapphändigt utfodringssätt af ungkreaturen, att det ej kan få annat namn än ofvanstående. Man tänker som så, att kalfven eller kvigan ej producerar något, och därför bör så mycket som möjligt af fodret besparas för den mjölkgifvande konsräkning. Att man emellertid i denna sträfvan ofta går långt öfver det rättas gränser, därom torde ej lida något tvifvel. Ty det är uppenbart, att en för klen uppfödning af det uppväxande djuret, hos hvilket födan förutom att fylla samma uppgifter som hos det fullvuxna, äfven skall bilda muskler, ben och kött, straffar sig genom ett illa utveckladt djur. D. v. s. med andra ord ett sådant, som är ett dåligt omsättningsredskap för de landtbrukets alster, som skola saluföras i form af mjölk- eller mejeriprodukter.

Stundom begås det fel, att man håller för många djur i förhållande till fodertillgången. Hvilket, om det ej sker med afsikt, kan bero på tanklöshet eller bristande beräkning eller beräkningsförmåga. Hellre böra två kor hållas än tre, om de förra genom rikligare utfodring skulle kunna lämna lika mycket mjölk som från de tre vid samma fodertillgång.

Hvem känner ej till de raggiga, bukiga, spinkiga och med hård hud, som likasom klibbar vid refbenen, försedda kalfvarna? De borde dock försvinna, ty ihågkom: att sådan du är mot kalfven, sådan blir denna som ko mot dig.

Nyttan af att hålla getter

är ej så allmänt känd som den borde vara. Vanligen anser man dem som djur, hvilka vålla mer förargelse och skada än nytta. Detta är dock ett misstag, ty skötas de rätt, gifva äfven de en god inkomst, under det att utgifterna för dem ej blifva stora. Den afkastning de gifva är ganska stor. Deras kraftiga mjölk, blandad med komjölk, lämnar en ypperlig ost, som betalas bra; deras hudar lämna rätt beredda ett fint skinn, och slutligen är det unga killingköttet af stort värde. Gifvetvis är getskötseln framförallt en småbrukets binäring. Under vintern böra getterna inhysas i småbrukarens ladugård, hvilket efter många erfarne landtmäns påstående, i mycket hög grad bidrager till nötkreaturens trefnad och till att vidmakthålla ett godt hälsotillstånd bland dem. Om detta nu är sannt, kunna vi ej garantera, ty någon naturlig förklaring på saken har man ej kunnat finna, men erfarenheten har ej häller kunnat jäfva detta påstående, huru besynnerligt det än kan förekomma. Man kan därför äfven i de stora ladugårdarna ofta få se en bock, som underhålles endast af nämnda orsak eller för att bibehålla besättningen vid god hälsa. Till föda är nog, att de erhålla de vid skogsfällning bildade "skatarne" och grenarna efter tall, hvilkas barr de afgnaga och litet torrt grönfoder m. m. Vår, sommar och höst kan åt getterna beredas en mycket lämplig vistelseort på följande sätt. Ett stycke ofruktbar mark intill ladugården, som ej kan odlas, inhägnas med ett högt och tätt spjälstaket. Därigenom planteras marbuskar af tall och gran och utsås mogna enbär för att erhålla enbuskar. Enplantorna låta sig nämligen ej flyttas, utan dö på det nya stället. Buskarnas grenar afbetas af getterna och ju mera de afbetas, ju ymnigare skott skjuta de, naturligtvis under förutsättning att buskarna äro så många, att getterna ej hinna förtära dem, innan de nya skotten hinna utvecklas. Inneslutna i en sådan inhägnad kunna de ej förorsaka skador på andra ställen, och på samma gång bli deras behof af liflig rörelse tillfredsställdt.

Gästfrihet.

I ordets bästa bemärkelse består gästfrihet icke i stora förplägningar. Dessa kräfva både tid och pengar. Sann gästfrihet består i att bjuda den tillfällige gästen på hvad du har, utan att göra något större väsen däraf. Gästen känner större trefnad, då han eller hon finner sig icke vara till besvär, och du själf får mer tid att njuta af gästens sällskap. I "Womans Home Companion" illustrerar Julia O. Haines just en sådan händelse, i det hon förmäler något, som hände henne i fjol somras vid ett besök i en by i New England, och det var ändock hos en gammal väninna, med hvilken hon i åratal stått på förtrolig fot. Mrs Haines råkade gå i ett ärende till denna väninna en afton vid 6-tiden.

"Medan vi sutto på förstukvisten", berättar hon, "bådo min väninna och hennes dotter om sin ursäkt för ett ögonblick och gingo in i huset. Litet senare kom modern, min väninna, ut och sade:

"Vill du stanna och spisa aftonvard med oss? Vi vilja så gärna ha dig".

"Jag försökte först att ursäkta mig. Jag märkte så väl, att det skulle bli till extra besvär för dem, om jag stannade, men min väninna envisades och jag blef kvar. Vi voro ju gamla väninnor och skolkamrater, så det var då ej något att göra väsen af, om jag blef där för kvällsvard. Men då jag såg det extra besvär, som de gjort sig, kände jag mig ledsen åt att jag ej gick hem till min egen tarfliga aftonmåltid. För det första var dukningen omlagd. Slipade vattenglas hade trätt i stället för de vanliga hvardagsglasen, en fin silfverservis och de bästa tallrikarna voro framtagna, hvilket allt betydde extra arbete. På den hvita nystrukna duken voro broderade serveter framlagda, dagligstugans blomsterbukett smyckade bordet; kort sagdt, de hade dukat som till fest. Och anrättningen svarade till dukningen, så att i stället för att vara en gammal väninna och granne, som tillfälligtvis råkat komma just när de skulle spisa kvällsvard, hade jag plötsligt blifvit en — gäst. Och med denna nödiga uppdukning för min skull kom det liksom en annan ton öfver hela samvaron, det trefliga förtroliga samspråket ville ej riktigt komma i gång i denna omgestaltning och jag kom ovillkorligt att spörja mig själf: hvad är då gästfrihet egentligen och hvad gå vi till våra vänners hem för? Säkerligen för att samtala och ha trefligt, ej för att bli undfägnade med en massa mat och dryck, som kosta värdfolket onödigt besvär och utlägg.

Min afton hos min väninna skulle blifvit långt trefligare om hon utan att göra någon ändring i deras vanliga ordning hade bett mig spisa samman med dem — det är åtminstone min åsikt".

Missräkningar.

Gör allt hvad i din kraft står för att om möjligt undvika att bereda din medmänniska en missräkning, äfven om den tyeks aldrig så obetydlig.

Du vet ej hvilka följder den smärta kan ha med sig, som följer med en sviken förhoppning. Det kan gälla den enklaste sak, du har t. ex. gifvit ditt ord på att komma, så är tiden inne att du borde gå men du blir hindrad en stund, ett besök, ett telefonsamtal eller dylikt, och så tycker du att nu har tiden ändå dragit så långt öfver, att det ej är lönt att gå.

Under tiden har den, du gifvit ditt löfte, väntat dig, och ju längre det led på tiden, desto mer obehaglig blef väntan, tills den till sist blef en verklig pina med en otalig mängd spörsmål. Hvarför kom hon ej? Hade det händt något? Eller hade — där kommer det svåraste — hade hon tyckt att det gjorde detsamma?

Likgiltigt således. Ja, troligen, och vid det stannar tanken, och det kännes nästan som om något skadats därinne.

Tilliten till nästan kanske ej var så stor förut, och nu fick den ytterligare en stöt. Den tål kanske ej så många sådana stötar till.

Därför, hur enkel och obetydlig sak det än må vara fråga om, gör hvad du kan att aldrig någon för dinn skull förslösar den stora rikedom, som ligger däruti — att kunna tro på sin nästa!

Att gräla är ohälsosamt.

En grälande människa mår aldrig bra, och hon kallas därför med rätta "grälsjuk". Det gör hennes kropp kantig, ansiktet förslappadt, ögonen insjunkna, hyn blir mörk och grof.

Grälandet drager djupa linjer i ansiktet, men de äro ej skönhetslinjer, de riktas nedåt i stället för uppåt. Det är en mycket ohälsosam sysselsättning att gräla. Det sätter kroppen i oordning lika visst som malarisk feber och gör körtlarna tröga i deras verksamhet, saliven tjock och seg, vid stor ilska till och med fradgande, och förvandlar lefverns afsöndringar till gallstenar. Det förorsakar förstoppning och fyller systemet med giftiga syror. Grälandet blir slutligen en vana, så fastrotad, så envis, så mäktig, att den uttömmer de fysiska krafterna och bedöfvar de intellektuella förmögenheterna.

Likt en stor, väldig kräftväxt uppsuger den näring från hela kroppen och skadliggör offret för all verkligt hälsosam sysselsättning.

Det betalar sig att annonsera i SVENSKA CANADA TIDNINGEN

THE OLD RELIABLE
CUNARD LINE
ESTABLISHED 1840

Oöfverträffad flotta af fyra-, tre- och dubbelpropeller ångare
Alla försedda med trådlös telegraf och undervattens-signalapparater.
Snabb resa, goda förbindelser till alla skandinaviska och finska hamnar.
LUSITANIA, MAURETANIA
Snabbaste ångare i världen.
FRANCONIA, LACONIA 625 fot långa. 18,150 ton
Största ångare till Boston.
Den jättestora snällpost-ångaren
CAMPANIA 620 fot lång. 30,000 hästkr.
En af de snabbaste på N. Y. Liverpool routen.
De kolossala nya ångarne
(de underbara flytande hotellen)
CARONIA, CARMANIA 676 fot långa. 20,000 ton
IVERNIA, SAXONIA 600 fot långa. 14,120 ton
Bekanta för sin stadiga gång.
—Nya Canada Routen—
öfver den natursköna St. Lawrence
MONTREAL-QUEBEC-LONDON
(SE LONDON, VÄRLDENS STÖRSTA STAD)
ANDANIA, ALAUNIA, ASCANIA (Nya)
10,000 till 13,000 ton
Nyaste ångare på Canada Routen
BEFORDRA ENDAST ANDRA OCH TREDJE KLASS
till mycket låga biljettpriser.
Se våra agenter angående speciella nya tredje klass bekvämligheter.
THE CUNARD S. S. CO., Ltd
Dearborn and Randolph Sts., Chicago
304 Main Street.

60 Man önskas
att lära barberareyrket. Endast två månaders lärotid. Fria redskap, och lön betalas under lärotiden. Platser erhållas genast då kursen fullbordats, med $15 till $20 lön i veckan. Vi ha hundratals platser där ni kan öppna egen affär.
Stor efterfrågan på barberare. Skrif efter fri katalog eller, än bättre, besök oss.
Om ni önskar blifva skicklig bör ni lära.
INTERNATIONAL BARBER COLLEGE,
Alexander Ave., Winnipeg, Man.
1 dörr väster om Main St.

Ni kan ej bli af med
en bog skatt, puff eller thoroughpin,
men

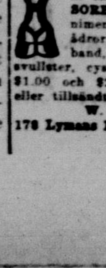

ABSORBINE
skall bota dem för alltid, och ni kan använda er häst i arbete samtidigt. Bildar icke blåsor och borttager icke håret. $2.00 per flaska, tillsänd. Gifver närmare underrättelser, om ni skrifver. Bok 4 K Gratis. ABSORBINE, JR., det antiseptiska linimentet för människor, botar variga ådror, sträckta muskler eller senband, förstorade körtlar, goetres, svullster, cysts. Lindrar smärtor fort. Pris $1.00 och $2.00 per flaska hos apotekare eller tillsändt. Tillverkadt endast af
W. F. YOUNG, P. D. F.,
178 Lymans Building, Montreal, Que.

PRIVILEGIERAD AF STATEN.
Kan Ni Engelska
Ni MÅSTE lära att tala och skrifva Engelska, ifall Ni ej hela Ert lif vill utföra det sämsta och tyngsta arbetet för den lägsta betalningen. Var ej nöjd med det sämsta! Det är Viljan som gör en man till hvad han är och blir. Lär grundlig Engelska och Ni gör det ojämförligt mycket lättare för Er att förtjäna penningar, få goda platser och på allt sätt förbättra Edra lefnadsomständigheter. Det är icke nog att kunna lite svenskamerikanska. Ingenstädes kan Ni lära engelskan lättare, bekvämare och billigare än genom vår skriftliga, personliga och omsorgsfulla undervisning i Ert eget hem per korrespondens. Flera svenskar lära engelska genom vår Skola än i någon annan Skola i världen. Ingen annan undervisning i engelska har någonsin kunnat uppvisa sådana förvånansvärda resultat som från denna Skola. Detta vilja vi BEVISA för Er. TUSENTALS landsmän hafva genomgått denna korrespondens-kurs i engelska och ALLTID med glänsande resultat. Det finnes ingen anledning hvarför ej NI skulle göra detsamma. Vi garantera Er utmärkt resultat, eller returnera den lilla skolafgiften. Skolpenningarna låga nog för hvarje arbetare, och dessutom extra låga JUST NU. De kunskaper Ni vinner äro för Er värda HUNDRATALS DOLLAR. Insänd därför nu genast blott Ert namn och adress och Ni mottager omgående alldeles kostnadsfritt fullständiga upplysningar om denna så synnerligen lätta och intressanta undervisning. Jämte TUSENTALS beedigade intyg. Skrif NU GENAST till
SVENSKA KORRESPONDENS-SKOLAN.
AFD. C., COLLEGE POINT, NEW YORK.

PATENTER
$ $ $ $ $ $ $ $ $ $ $
anskaffas och säljas. Har ni en idé, en uppfinning eller ett formulär? I så fall patentera den och förtjäna pengar på den. En enkel uppfinning inbringar ofta tusentals dollars åt uppfinnaren. Nästan alla som patenterat goda uppfinningar hafva blifvit rika på dem.
Tänk på en förbättring af någon nyttig artikel, gör en blyertsteckning af den och sänd den till mig, så skall jag säga er om den är god. Ingen afgift för mitt utlåtande. Om den är god, skall jag patentera och sälja den åt er. Gör det i dag. Fabrikanter och kapitalister betala stora belopp för goda patent. En enkel hushållsartikel, postorderartikel, farmredskap, en nyhet, leksak, spel eller annan nyttig sak, som är ny, kan patenteras och säljas för godt pris kontant. Patenter skapa förmögenheter. Besök eller sänd skiss i dag. Fri bok.
H. J. SANDERS, Patentadvokat,
35 So. Dearborn St., Chicago, Ill.
105 Crilly Bldg.

PATENTERA EDRA IDEER
och förtjäna Pengar
Sänd efter min Fria Bok "HOW TO GET THEM"
Alla Betalningar Återlämnas Sikert om Ni ej ... (?)
FRIA RÅD SKRIFTDAG
JOSHUA R. H. POTTS
306 9th St., Washington, D.C. U.S.o.UtländskaPatent
929ChestnutSt., Philadelphia 8 S.Dearborn St., Chicago

GRAND TRUNK PACIFIC
Kortaste vägen
MELLAN
Winnipeg
SAMT
Saskatoon OCH Edmonton
—Winnipeg—
Afg. 4:00 e.m.—Ank. 3:50 e.m.
—Saskatoon—
Ank. 8:30 f.m.—Ank. 9:38 e.m.
—Edmonton—
Ank. 9:15 e.m.—Afg. 9:00 f.m.
Elektrisk belysning i restaurations- och sofvagnar; elektriskt ljus både i öfre och nedre kojer.
Jämn bana förträffliga måltider artig personal.
Fullständiga upplysningar och biljetter från stationsmästare och tågagenter.
W. J. QUINLAN,
District Passenger Agent.
Tel. Main 7098—5378.
260 Portage Ave., Winnipeg.

Prenumerera på
SVENSKA CANADA TIDNINGEN!

Svenskt Settlement i Canada.
Bosätt Eder i den första väl organiserade landkoloni af svenskar i det fruktbara vestliga Canada vid
KELLIHER, Saskatchewan.
Vår firma har allaredan lokaliserat öfver ett hundra svenska familjer inom detta distrikt. En svensk-luthersk kyrka kommer inom kort att byggas. God järnvägsförbindelse. Ett regerings-mejeri samt andra fördelar finnas i detta settlement.
Denna unga koloni gifver redan löfte om att blifva en af de mest välbärgade svenska settlement i det vestra Canada.
Personer som kommo hit för några år sedan med endast ett par hundra dollars, äga nu sina farmar, kreatur, hästar, goda byggnader och smakfulla hem.
Lätta afbetalningsvillkor.
NORTH SASKATCHEWAN LAND COMPANY, LTD.
Ägare af 150,000 acres af utsökt farmland. Kapital $5,000,000
Skrif till
John F. Hanson, Gen. Mgr.,
North Saskatchewan Land Co., Ltd., Dept S., Farmer Bldg., Winnipeg, Canada, eller till
GEORGE URQUHART, 647 Endicott Bldg., St. Paul, Minn.

Landsmän!
Vid behof af
TÄLT, MARKISER, VERANDA GARDINER, PRESENNINGAR, SEGEL, BÄRSÄCKAR, eller annat till tältmakeriyrket hörande, tillskrif mig om hvad ni önska, uppgifvande mått och jag skall med nöje sända eder profver med prisuppgift.
Förstklassigt arbete till moderata priser garanteras.
Central Tent & Awning Works.
P. O. Box 360. Oscar Johnson. Phone 86 North.
766 Fort William Road, Port Arthur, Ont.